

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 221/08-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti I., spol. s r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. O. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ct 14/02, ako aj namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 463/06 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 3/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti I., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2007 doručená sťažnosť spoločnosti I., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ct 14/02, ako aj namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 463/06 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 3/2007.

Sťažovateľka uvádza, že v právnej veci žaloby Ing. A. M., B. (ďalej len „žalobca“), o neplatnosť výpovede, o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru a náhrady mzdy je v procesnom postavení žalovanej. Okresný súd 22. júna 2006 vydal rozsudok č. k. 9 Ct 14/02-175, v ktorom uznal nárok žalobcu a sťažovateľku zaviazal zaplatiť mu náhradu mzdy v sume 1 112 414 Sk a trovy konania v sume 166 274,40 Sk. Proti predmetnému rozsudku sťažovateľka podala odvolanie krajskému súdu, ktorý ju vyzval na zaplatenie súdneho poplatku. Krajský súd uznesením č. k. 9 Co 463/06-204 z 31. januára 2007 odvolacie konanie v merite veci zastavil s odôvodnením, že súdny poplatok za odvolanie nebol včas zaplatený. Podľa sťažovateľky ju krajský súd v poučení o lehote na podanie odvolania nesprávne poučil, že „*proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie*“. Sťažovateľka podala proti predmetnému rozhodnutiu krajského súdu odvolanie, ktorým žiadala uznesenie krajského súdu o zastavení konania zrušiť a pokračovať v konaní v merite veci, a zároveň s podaným odvolaním zaplatila súdny poplatok za odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Co 3/2007 z 21. júna 2007 odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 9 Co 463/06-204 z 31. januára 2007 zastavil a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že v čase prebiehajúceho odvolacieho konania okresný súd na svojom rozsudku z 22. júna 2006 vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť tohto rozhodnutia. Na základe právoplatného rozsudku okresného súdu bolo sťažovateľke 12. apríla 2007 doručené upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému sťažovateľka podala námietky. Okresný súd Bratislava III (ako exekučný súd) námietky sťažovateľky

zamietol, následne 23. júla 2007 bol exekútorom vydaný exekučný príkaz, ktorým nariadil exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu sťažovateľky v banke, a to odpísaním pohľadávky vo výške istiny 1 112 414 Sk a príslušenstva vo výške 493 237,40 Sk.

Podľa sťažovateľky okresný súd vyznačením právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku z 22. júna 2006 porušil jej základné právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ústavy, nerešpektovaním odvolacieho konania porušil základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a vyznačením doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku bez toho, aby existovali zákonné a skutkovo-materiálne náležitosti, porušil základné právo na rýchly a spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Krajský súd porušením práv a právnych záujmov sťažovateľky mal porušiť základné práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a svojou nečinnosťou mal porušiť základné právo na rýchly a spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Najvyšší súd svojím uznesením z 21. júna 2007 odňatím možnosti sťažovateľke uplatňovať svoje právo na nezávislom a nestrannom súde mal porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a odňatím práva sťažovateľke konať na pred nezávislým a nestranným súdom mal porušiť jej základné právo na rýchly a spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby vydal tento nález:

„1. Krajský súd v Bratislave v právnej veci vedenej pod číslom konania 9 Co 463/06 porušil právo spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. na súdnu ochranu, zaručené v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. na rýchly a spravodlivý súdny proces, zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresný súd Bratislava I v právnej veci vedenej pod číslom konania 9 Ct 14/02 porušil právo spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. na súdnu ochranu, zaručené v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, právo spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. na rýchly a spravodlivý súdny proces, zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. na ochranu vlastníctva, zaručené v článku 20 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci vedenej pod číslom konania 2 Co 3/2007 porušil právo spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. na súdnu ochranu, zaručené v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. na rýchly a spravodlivý proces, zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 06. 2007, č. k. 2 Co 3/2007 sa zrušuje v celom rozsahu.

5. Okresnému súdu Bratislava I sa ukladá povinnosť odstrániť doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. 06. 2007, č. k. 9 Ct 14/02 -175.

6. Krajskému súdu v Bratislave sa ukladá, aby vydal opravné uznesenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 01. 2007, č. k. 9 Co 463/06-204 tak, že uvedie správne poučenie o lehote na podanie odvolania.

7. Krajskému súdu v Bratislave sa ukladá povinnosť pokračovať v konaní č. 9 Co 463/06 vo veci súdneho poplatku za odvolanie zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

8. Krajskému súdu v Bratislave sa ukladá, aby pokračoval v odvolacom konaní o odvolaní spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. 06. 2006, č. k. 9 Ct 14/02 -175.

9. Spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500.000,- Sk, ktoré sú Krajský súd v Bratislave, Okresný súd Bratislava I a Najvyšší súd Slovenskej spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

10. Spoločnosti I. spol. s. r. o., so sídlom (...) B. sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 7.060,- Sk, ktoré je sú Krajský súd v Bratislave, Okresný súd Bratislava I a Najvyšší súd Slovenskej spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť na účet advokáta JUDr. M. Š., (...) B. vedený v Ľudovej banke a. s. (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základných práv zaručených v čl. 20, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, ako aj namietané porušenie jej základných práv zaručených v čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu a najvyššieho súdu.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ct 14/02 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 463/06, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu (vo veci rozhodol rozsudkom z 22. júna 2006, proti ktorému podala sťažovateľka odvolanie) rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd uznesením č. k. 9 Co 463/06-204 z 31. januára 2007 a vo vzťahu ku konaniu krajského súdu (vo veci rozhodol rozsudkom z 31. januára 2007, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie) rozhodoval v odvolacom konaní najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 3/2007 z 21. júna 2007. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 9 Ct 14/02 a konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 9 Co 463/06.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie označených základných práv postupom okresného súdu a postupom krajského súdu po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Podľa názoru ústavného súdu konanie o tej časti sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Co 3/2007 z 21. júna 2007, ktorým konanie o jej odvolaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 Co 463/2006 z 31. januára 2007 zastavil, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu).

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by v prípade sťažovateľky prichádzalo do úvahy vtedy, ak by podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany najvyššieho súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, ak by najvyšší súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľke diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľky k takej situácii nedošlo, sťažovateľka mala priznané postavenie účastníka súdneho konania a najvyšší súd o jej návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s jej predstavami.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je

absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu okrem iného vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal dôvodnosť podaného odvolania a zistil, že toto odvolanie nespĺňa zákonom požadované procesné podmienky na vecné preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

V prejednávanej veci odolanie žalovaného smeruje proti uzneseniu, ktorým krajský súd rozhodol po 1. 1. 2006 o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Podľa § 201 O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské súdy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Podľa § 10a O. s. p. o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako odvolacích súdov rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. 1. 2006 (ďalej len zákon o súdnych poplatkoch) vo veciach poplatkov rozhoduje orgán, ktorý je oprávnený vykonať poplatkový úkon.

V týchto zákonných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku je upravená funkčná príslušnosť najvyššieho súdu tak, že tento súd je príslušný rozhodovať o odvolaniach vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa. Zhodne s tým sú podľa § 201 O. s. p. spôsobilým predmetom odvolania len rozhodnutia súdu prvého stupňa. Funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na rozhodovanie je daná aj vtedy, ak je napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako odvolacieho súdu dovolaním (nie odvolaním).

Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 1. 1. 2006 stanovil, že vo veciach poplatkov, t. j. aj o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku, rozhoduje orgán, ktorý je oprávnený poplatkový úkon vykonať. Keďže vo veciach poplatkov za odvolanie je týmto orgánom s účinnosťou od 1. 1. 2006 nepochybne krajský súd, bol tento súd kompetentný rozhodnúť o zastavení odvolacieho konania v prípade, že poplatok splatný podaním odvolania žalovaný nezaplatil ani na výzvu, aby poplatok uhradil v lehote desiatich dní od jej doručenia.

Rozhodovanie krajského súdu o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, v rámci odvolania podaného účastníkom konania proti rozhodnutiu okresného súdu, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je potrebné ho považovať za rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Na tejto skutočnosti nič nemení ani ustanovenie § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, na ktoré sa odvoláva žalovaný. Toto zákonné ustanovenie totiž nemôže samo osobe spôsobiť, aby bol opravný prostriedok proti rozhodnutiu krajského súdu, keď tento nerozhoduje ako súd prvého stupňa, prípustný.

Keďže žalovaný napadol uvedené uznesenie krajského súdu odvolaním, Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je funkčne príslušný k rozhodovaniu o tomto opravnom prostriedku, lebo napadnuté rozhodnutie nebolo vydané krajským súdom ako súdom prvého stupňa, ale ako súdom odvolacím.

Súd je povinný kedykoľvek za konania prihliadať na to, či sú splnené podmienky konania, predovšetkým či patrí vec do právomoci súdu, ak je daná jeho vecná alebo

funkčná príslušnosť (§ 103, § 104 O. s. p.). Pokiaľ sa jedná o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Keďže chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokolvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o odvolaní žalovaného zastavil (§ 104 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Najvyšší súd považuje na záver za potrebné poznamenať, že poplatkovú povinnosť je účastník konania povinný splniť súčasne s podaním odvolania. Ak ju nesplní, ani napriek riadne doručenej výzve a upozorneniu na procesné dôsledky spojené s opomenutím v súdom stanovenej lehote nie kratšej ako 10 dní, ide o konanie (opomenutie), za ktoré musí niesť procesnú zodpovednosť.

V danej vecí žalovaný bol povinný súdny poplatok za odvolanie zaplatiť súčasne s podaním odvolania, kedy mu vznikla poplatková povinnosť. Žalovaný tak neurobil a neurobil tak ani v súdom stanovenej desaťdňovej lehote a ani do rozhodnutia odvolacieho súdu (výzva bola doručená žalovanému a jeho zástupcovi 20. 11. 2006 a odvolací súd konanie zastavil až uznesením z 31. 1. 2007. Krajský súd preto v súlade so zákonom odvolacie konanie zastavil, čoho si musel byť žalovaný vedomý.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol rozsiahle dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľke zastavil. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené základné práva sťažovateľky „nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva“. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho

nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2008